

Nr 4.

Ankom till riksdagens kansli den 16 februari 1917 kl. 5 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av väckt motion om skrivelse till Kungl. Maj:t i fråga om viss ändring i förordningen om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering.

(2:a avd.)

Närvarande: herrar K. G. Karlsson, Nilsson i Bonarp, Hammarström, Ollas A. Ericsson, K. A. Nilson, frih. Fleming, Bäckström, Jacob Larsson, Östberg, Röing, Jeansson i Kalmar, Jonsson i Hökhult, Danström, Forssman, Holmström, Berg i Staby, Johansson i Uppmålby, Bergman och Uddenberg.

I en inom andra kammaren väckt, till bevillningsutskottet hänvisad motion, nr 104, av herr *Erlansson*, föreslås, »att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, att i kungl. förordningen om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering den 28 okt. 1910 göres den förändringen, att taxeringsnämndens ordförande älägges att lämna skriftlig uppgift om taxeringen av de personer, som bo utom kommunen.»

Beträffande motiveringen för detta förslag får utskottet hänvisa till motionen.

Om en person å annan ort än sin mantalsskrivningsort idkar rörelse eller yrke på mera själfständigt sätt eller i avsevärd omfattning, skall hans inkomst därav, enligt 14 § bevillningsförordningen, taxeras till bevillning å den förstnämnda orten. Motionärens förslag innebär, att i varje sådant fall särskild underrättelse om taxeringen skulle lämnas den taxerade genom taxeringsnämndens ordförande.

Utskottet.

Bedömandet av detta förslag torde underlättas genom en undersökning av olika hithörande fall. Har någon, på sätt i nyssnämnda 14 §

Bihang till riksdagens protokoll 1917. 7 saml. 3 häft. (Nr 4).

sågs, idkat rörelse eller yrke å främmande ort, är han skyldig avlämna särskild uppgift för inkomstberäkningen därstädes (16 § taxeringsförordningen). Följes lämnad uppgift vid taxeringen, är det ju alldeles överflödigt att därom underrätta den skattskyldige. Följes den icke, har taxeringsnämndens ordförande att på grund av redan förefintligt stadgande (31 § 1 mom. i) taxeringsförordningen) lämna underrättelse därom. Har vidare den taxerade icke avgivit uppgift, men varit skyldig göra det, kan en underrättelse om taxeringen icke hjälpa honom. Genom försummelsen i berörda hänseende har han nämligen förlorat rätten att överklaga sin taxering (18 § 5 mom. taxeringsförordningen). Återstå således de fall, där uppgiftsskyldighet ej förefunnits, med andra ord någon skattepliktig inkomst ej varit för handen. Med avseende å dessa synes motionären emellertid hava förbisett det medel till rättelses vinnande, som givits den taxerade i 50 § taxeringsförordningen, enligt vilken besvär få hos kammarrätten anföras inom natt och år efter mottaget krav i fråga om vidkommande utskylder.

Av det sagda framgår således, att det föreslagna förfarandet icke i något fall erfordras för eller kan lända till bevarandet av möjligheten för den taxerade att överklaga taxeringen. Däremot kan i fall av sist omnämnda art en underrättelse i enlighet med motionärens förslag med därav följande tillfälle att föra talan redan hos prövningsnämnden medföra den fördelen, att den taxerade, om han där vinner sin talan, ej behöver ens tills vidare betala några på den omtvistade taxeringen beroende utskylder. Att, såsom man därför möjligen kunde sätta i fråga, begränsa motionärens förslag till nu omhandlade fall, låter sig dock ej göra och detta redan av det skälet, att taxeringsnämndens ordförande uppenbarligen icke är i tillfälle att genomföra denna begränsning. Från hans synpunkt, i varje fall då han är ense med nämnden, sammanfalla ju enligt sakens natur taxering och skattskyldighet, respektive uppgiftsskyldighet. Det enda praktiskt möjliga vore följaktligen att underrätta alla, som icke lämnat uppgift till taxeringen.

I detta sammanhang bör emellertid erinras om de mycket vanliga fall av taxering å orätt ort, som bero av mantalsskrivning å mera än ett håll. Där är också fråga om personer, vilka blivit taxerade å ort, som de icke haft anledning betrakta såsom beskattningsort. Besvärsrätten enligt 50 § taxeringsförordningen är även för dem det avsedda rättsmedlet, men de få finna sig i att tills vidare erlägga dubbla skatter. Dessa fall av så kallad dubbeltaxering, vilka från motionärens synpunkt borde vara likställda med de i motionen omhandlade och för övrigt äro mycket talrikare än dessa, omfattas icke av motionärens förslag.

Då nu, på sätt visat är, det egentliga motivet för förslaget, den antagna frånvaron av klagorätt i hithörande fall, vilar på ett förbiseende, samt den enda praktiska vinsten av den åsyftade anordningen, möjligheten för den oriktigt taxerade att slippa ligga ute med ifrågakommande utskylder i avbidan på restitution, med lika god rätt borde tillkomma även andra och talrikare grupper av skattskyldiga, anser utskottet anledning saknas att tillstyrka motionen. Olägenheten att, oavsett pågående tvist om skattskyldigheten, nödgas vid inträffande uppbörd betala skatten, är för övrigt något för alla beskattningstvister gemensamt.

Slutligen vill utskottet erinra om önskvärdheten av att den redan stora arbetsbördan för taxeringsnämndernas ordförande ej utan tvingande skäl ytterligare ökas.

Under hänvisning till det ovanstående får utskottet följaktligen hemställa,

att herr Erlanssons förevarande motion, II: 104, om skrivelse till Kungl. Maj:t i fråga om viss ändring i förordningen om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering, icke må till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 16 februari 1917.

På bevillningsutskottets vägnar:

K. G. KARLSSON.
